

Kázání Růžďka 29. 1. 2023 **Rozdílné cesty Saula a Davida** (vstup 635)

Introit: **Dej mi poznat svoje cesty, Hospodine, uč mě chodit po svých stezkách. Veď mě cestou své pravdy a vyučuj mě, vždyť jsi Bůh, má spása, Hospodine, pamatuj na svoje slitování, na své milosrdenství, které je od věčnosti. (Žalm 25, 4-6)**

Píseň 637

Modlitba

Čtení: 1. Samuelova 8 kap.

Píseň 277

Text kázání: Matouš 7, 13-14 **Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí. Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá.**

Milí přátelé, bratři a sestry,

Ježíšovo podobenství o široké a úzké cestě nebo taky o prostorné a těsné bráně patří k těm nejznámějším. Velmi jasným způsobem zde Ježíš vyzývá **jít po cestě úzké a nalézt velmi těsnou bránu**. Jít po takové cestě, hledat a prolézt velmi těsným otvorem např. v kamenné zdi se může jevit jako velmi nepohodlné. Avšak **vede to k životu**. Kdežto **o cestě široké a o prostorné bráně** Ježíš říká - a myslím si, že s bolestí v srdci-, že mnozí vcházejí tudy do zahynutí. Široká cesta a prostorná brána se může vskutku jevit jako cesta života. Vždyť tam to pulsuje, jdou po ní celé davy. Avšak je to klam. Tato cesta **vede do záhuby**.

Jelikož to jsou slova Pána Ježíše, je potřeba je vzít zcela vážně. Nelze proto kázat falešné evangelium, které říká, že všichni nakonec budou spaseni. Že to vlastně Kristus vybojoval pro všechny už na kříži. Ano, vybojoval, to je pravda. Avšak mnozí lidé tento dar spásy odmítají. Bible nás učí, že **jsme zachráněni k životu věčnému pouze skrze víru v Pána Ježíše Krista**. Skrze víru, že On za nás zaplatil svou smrtí výkupné za naše hříchy. A samozřejmě také skrze víru, že byl vzkříšen a je naším Pánem a Spasitelem. **Kdo tomu věří, má život věčný**, praví Pán. **Kdo nevěří, je odsouzen k věčné záhubě**. Tato slova Pána Ježíše z Bible nemůžeme vymazat, anebo vykládat je jinak. Jsou zcela jasná.

Na druhou stranu jít po cestě úzké a nacházet ten pravý život znamená mít víru živou. Tzn. být neustále v živém vztahu s Pánem Ježíšem, následovat Ho, naslouchat Mu a jednat podle Jeho vůle, podle hodnot, které sám ctil a podle nichž také jednal. Podobenství o úzké a široké cestě řekl Ježíš v kázání na hoře. A to podobenství je třeba číst právě v kontextu celého kázání na hoře. Začíná to tam blahoslavenstvím: **Blaze tichým, blaze těm, kteří působí pokoj, blaze těm, jenž mají čisté srdce, blaze milosrdným...** Dále pak pokračuje slovy: **Bud'te solí a světlem, dávejte naději**. A v těsné blízkosti slov o úzké a široké cestě Pán mluví o stromech a ovoci. **Bud'te stromem, který nese dobré ovoce. Protože každý špatný strom bude vyťat!** A ta slova zakončuje větou: **Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích**. Živou víru má, bratři a sestry, ten, který srdcem zůstává u Boha a Kristus je Mu skutečným Pánem. Tzn., že usiluje konat Boží vůli. Pak je tu ovšem ještě mrtvá víra. Na první pohled se může zdát, že taková víra stačí. Jenže co říká apoštol Jakub, bratr Pána Ježíše? **Co je platné, moji bratří, když někdo říká, že má víru, ale přitom nemá skutky? Může ho snad ta víra spasit?** A dále říká: **Není-li víra spojena se skutky, je sama o sobě mrtvá. Ty věříš, že je jeden Bůh. To je správné. Ale i démoni tomu věří, ovšem hrozí se toho**. Démoni ví, že je Bůh, ale jednájí proti jeho vůli, zavražďují, lžou, svádí ke zlu. Tak i křesťan, který nehledá Boží tvář, který chce jen Boží požehnání, ale jednat chce podle sebe, je ve své podstatě mrtvý křesťan. Křesťan, který nejde po cestě života. Jde po cestě sebeospravedlnění, neboť si o sobě myslí, že je dobrý. Je to křesťan, který vlastně nepoznal Boží milost, neboť jeho srdce není obrácené. Je zde ale ještě jedna věc. Křesťanem může být i ten, který uvěřil v Ježíše, učinil Ho svým Pánem, měl proměněné srdce, avšak po nějaké době sešel z cesty Páně a jeho konce pak nemusí být valné. Aby se nás to nemuselo týkat, můžeme se poučit a ukázat si dva názorné příklady, co to znamená jít po cestě života, anebo také sejít z cest života a dát se cestou širokou k záhubě.

V prvním čtení jsme četli, že za soudce a proroka Samuela si Boží lid vymínil, že už nechce mít politické uskupení tzv. **teokracii**. Tzn. vládu Boží. Zemi tehdy spravovali kněží a soudci, kteří se ptali na Boží vůli, avšak vládl jim sám Hospodin. Víme, že to ale moc nefungovalo, neboť lid Boha nerad poslouchal. A tak přicházel vždy trest, kdy Izraelce přepadaly okolní národy a plenily je. A když se pak Izraelci v úzkosti modlili, Bůh posílal soudce, kteří je vysvobozovali. Když ovšem poslední soudce a prorok **Samuel zestárl a ustanovil za soudce své syny**, tak se ukázalo, že ne vždy se požehnaným a pomazaným lidem jejich děti vyvedou. Samuelovy synové nechodili cestou svého otce. Ve svých úřadech **propadli lakotě, brali úplatky a převraceli právo**.

Vždycky když se někdo takový dostane k moci, má to vliv na celou společnost a musí se hledat nouzová řešení. Ne všechna nouzová řešení mohou být ale šťastná. Lid řekl Samuelovi: „**Hle, ty jsi už starý a tvoji synové nechodí tvou cestou. Dosad' nyní nad námi krále, aby nás soudil, jako je tomu u všech národů.**“ Samuelovi se to samozřejmě nelíbilo, ale Hospodin mu řekl, ať se stane, jak chtějí. Ať jim ale řekne, že když budou mít nad sebou krále, ať se připraví na to, že jim král bude odvádět syny na vojnu a dívky do služby. A tak to skutečně bylo.

Já bych ale chtěl mluvit o těch prvních dvou králích a porovnat jejich cesty. **Prvního Bůh vyvolil statného a mohutného Saula.** Samuel ho pomazal, poslal ho mezi proroky a on dokonce i prorokoval. Saul byl v té době velmi blízko srdcem u Boha. Jenže postupně ve svém královském úřadě se ve svém srdci Bohu vzdaloval. Přestal být před Bohem pokorný, neposlouchal Ho, to, co po něm Bůh chtěl, nekonal a dělal si podle svého. Jednou **měl Saul před bitvou čekat na Samuela, aby obětoval Hospodinu. Jelikož ale Samuel dlouho nešel a k bitvě se schylovalo, obětoval sám, ačkoliv tuto činnost vykonávat vůbec nesměl!** Po druhé po vyhrané bitvě bylo jasně řečeno, **že si kořist nemají brát, neboť je prokletá, on toho, ale nedbal.** Když ho Samuel za to napomenul, ještě se vymlouval a prosil Samuela, ať jde s ním se poklonit Hospodinu. To aby to viděl lid, jak je zbožný. Ale o upřímném pokání se zde mluvit rozhodně nedá. Bylo to na oko. Proto ho Bůh zavrhl a **vyvolil si Davida, krále, podle Božího srdce.** Krále, který bude jednat podle Boží vůle, krále, který se stane prodlouženou Boží rukou na zemi a vykoná, co Hospodin chce. Ten příběh většina z vás určitě znáte, kdy se David po vítězství nad Goliášem dostal na Saulův královský dvůr. Sám Saul ho zval, aby uklidňoval hrou na loutnu jeho stále se zhoršující psychický stav. **Saul se totiž Hospodinu natolik vzdaloval, že ho začal přepadat zlý duch.** Avšak když u něj byl David a chválil Boha písněmi, ulevovalo se mu. Ano, víme to i my dnes, že chvály nám ulevují a probouzejí v nás naději. Ovšem bez pravého pokání nelze najít skutečné smíření. Zlý duch, závist a nenávist vůči Davidovi ho tak stále více poutala, **až po Davidovi dokonce mrštil oštěp, ale nezasáhl ho.** Pak ho mnohokrát pronásledoval. Po Samuelově smrti měl pak Saul před těžkou bitvou, ovšem ani v této chvíli se nemodlil k Hospodinu. Situaci ještě vlastně zhoršil, protože porušil to, co sám podle Božích řádů zakázal. **Vyhledal čarodějnicí a nechal si od ní vyvolat Samuelova ducha.** Ten mu ale řekl, že té noci zemře. A tak se také stalo. Na Saulově životě vidíme stále větší úpadek, kdy se chytá kdečeho, místo toho, aby doufal v Hospodina, přimknul se k Němu a prosil o odpuštění. Saul dobře začal, dokonce života si mohl jistě říkat, že je věřící. Jeho víra ale byla mrtvá. On šel stále a dále cestou, která ho od Boha vzdalovala. Věřím tomu, bratři a sestry, že kdyby před těžkou bitvou nešel k čarodějnicí, ale k Hospodinu, kdyby činil pokání a přijal by pokorně i následky svého hříchu, Bůh by ho přijal na cestu života. Takhle ale odešel z pozemského života nesmířen.

David je samozřejmě jiný případ. Dávno před tím, než se stal králem, hledal Boží tvář. Měl s Bohem velmi úzký vztah, v těžkých chvílích na něj spoléhal a takových chvil nebylo málo. S vírou v Boží pomoc vybojoval mnohé zápasy a jeho víra i autorita sílila. Samozřejmě i on byl ale jen člověk. I on **jako král těžce zhřešil, cizoložstvím a vraždou.** Dokázal ale pokorně přijmout následky svého hříchu. **Činil ze svých vin hluboké pokání a přimknul se k Hospodinu.** Ve svém stáří k Bohu odešel smířen s Hospodinem.

Na cestě těchto dvou králů nám, bratři a sestry, je ukázáno, co znamená jít cestou úzkou a cestou širokou. Jestliže ve svém životě vidíš, že se Bohu vzdaluješ, že je ve tvém životě stále větší tma, že je tvá víra mrtvá a tvé skutky jsou zlé, pak se zastav a **pojď k Pánu Ježíši! Dokud je ještě čas! Pojď a smiř se s Bohem!** Kolik takových křesťanů jsme, milí přátelé, ztratili a kolik se jich Bohu vzdálilo? Kolik z nich uvěřilo klamu sebeospravedlnění? Modleme se za ně, aby našli ještě tu těsnou bránu vedoucí k životu. Skrze pokání a přijetí Boží milosti v Kristu Ježíši. Sami pak dbejme a sebe zkoumejme, zda naše víra je živá a naše cesta je cestou úzkou k životu vedoucí. David nám je příkladem, že i přesto když na této cestě klopýtáme, přesto na ní můžeme pokračovat až do života věčného. Držme se Pána, nevzdalujme se Mu, důvěrujme Mu, číňme vůli Boží a On nás povede a do života věčného provede. Amen. Modlitba píseň 748

Slovo posláni: Židům 10, 19-23

Požehnání: Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc. Hospodin tě chrání ode všeho zlého, on chrání tvůj život. Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i navěky. Amen.

Píseň 757